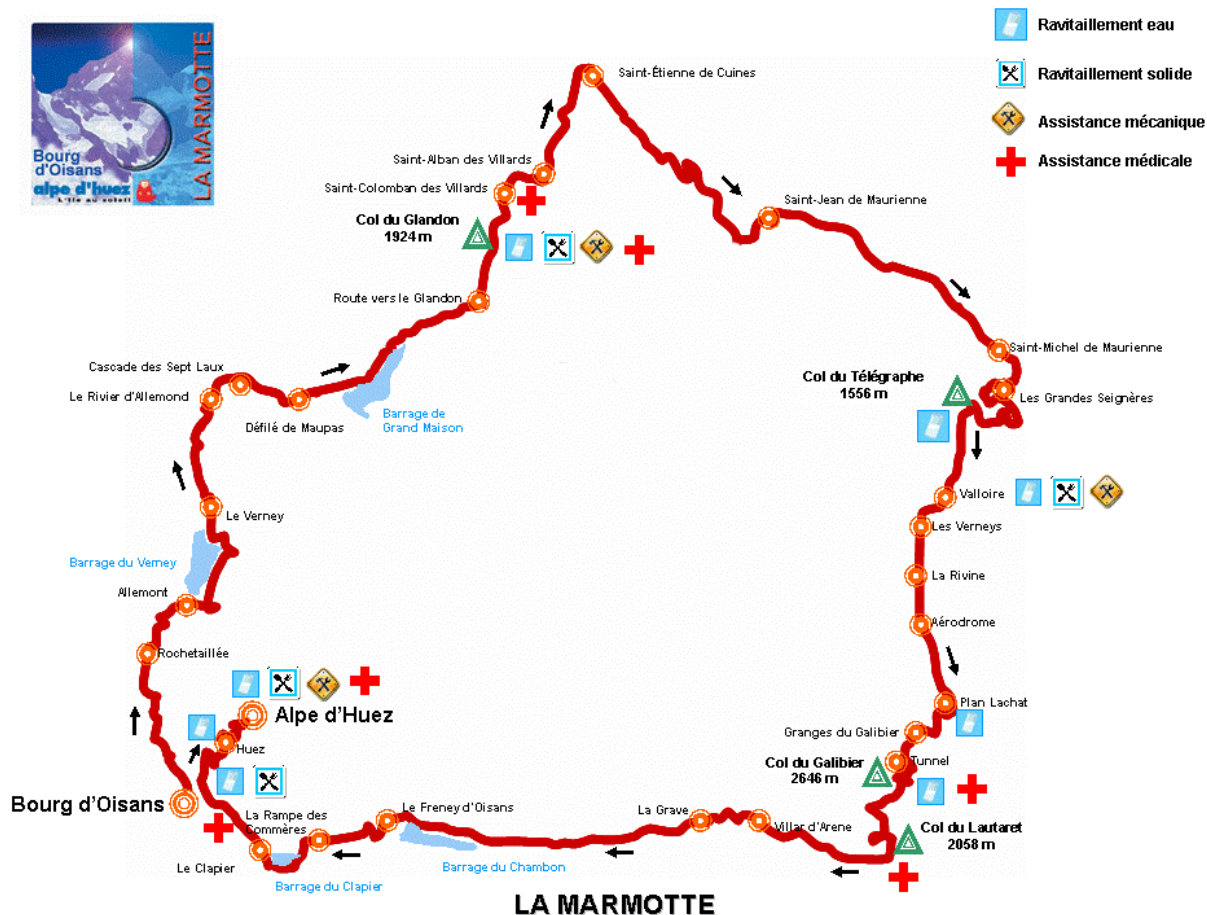

”En oplevelse lever kun i fortællingen om den...”

La Marmotte 2009

I erkendelsen af, at oplevelser er bedst at dele med andre, har jeg skrevet denne personlige beretning til glæde for mig selv, og forhåbentlig til genkendelse for de som jeg delte oplevelsen med, og måske til inspiration for andre cykelmotionister.

Lad det være sagt med det samme. La Marmotte har rygte for at være et af Europas hårdeste endags cykelløb for motionister. Og det er ikke uden grund - har jeg nu selv erfaret.

Jeg er fyldt 40 år i foråret 2009. I fødselsdagsgave af en god ven fik jeg en pose frisk luft fra Trehøje Bakke i en plastpose – ”...så kan du jo tænke på, hvor let Trehøje er, når du ikke kan få vejret nede på Alpe

d'Huez..." lød den humoristiske bemærkning. Ja, tak Lars Jensen – den pose luft tænkte jeg meget på under turen.

Motionscyklist troede jeg egentlig ikke lå til at være mig. Jeg spiller lidt fodbold på old-boys niveau, og har i min ungdom gået til dans. Min gode kollega og ven Ole Vanghøj ville det imidlertid anderledes for ca. 6-7 år siden. Han havde en gammel Peugeot racer med gear på stangen til at stå i sin garage. Jeg måtte få den for at køre med ham et par gange, og dermed var jeg solgt. Startende med små overkommelige mål som at prøve at køre 50 km, 70 km, Fjorden Rundt, 2-dages løb på i alt 400 km, Harzens bjerge, [Mont Ventoux](#), Vogeserne i Alsace på ferierne... Altid synes jeg, at jeg overgik mig selv, og intet kunne blive større, og hver gang hørte jeg andre fortælle om deres oplevelse med et løb som de kaldte La Marmotte. Deres beskrivelser af slid og smerte, kramper, opkast, kulde, varme, og ikke mindst at køre 174 km i alperne, hvor det legendariske bjerg Alpe d'Huez er sidste stigning. Gyyys – det er for vildt.

Når rytterne i feltet talte om den tur, var jeg dybt imponeret og fuld af respekt (og det er jeg stadig). Og her blegnede alle mine egne bedrifter.

Mine store rollemodeller inden for motionscyklingen (jeg ser altså ikke rollemodeller i dopede cykelryttere, selvom jeg synes professionel cykling er utrolig spændende at følge på TV) er to kolleger, Jens Svenningsen og Michael Fyrstman. De har begge kørt La Marmotte flere gange, og har beskrevet løbets alvor og sværhed adskillige gange. Faktisk så mange gange, at når de – i deres fysiske storform og mentale ditto – har fortalt om deres problemer med at gennemføre løbet; så synes jeg med rette, at dette løb absolut ikke er noget for en amatør som mig.

Heldigvis er jeg nem at lokke, og har andre gode venner og kolleger, der ser lidt udfordringer i løb, der ligger lidt længere væk end Trehøje og Vrads. For et par år siden aftalte jeg og et par stykker af mine kolleger, at året 2008 skulle være det store år med en cykelferie i Frankrig. Coast-to-Coast var på tale, ligesom en uge i Alperne var på tale. Desværre ville udefrakommende omstændigheder, at det ikke blev til noget.

Men ilden var tændt. Jens Svenningsen holdt et foredrag i efteråret 2008 om hans oplevelser med La Marmotte. Og efter det foredrag havde ilden spredt sig til rendyrkede stikflammer fra hjulene på min racer. Jeg måtte simpelthen prøve kræfter med Alpe d'Huez og La Marmotte. Sammen med [Michael Fyrstman](#), [Kim Sørensen](#) og Kims søn Daniel Sørensen aftalte vi at køre La Marmotte, samtidig med at vi kunne holde ferie med vore respektive familier på en campingplads i nærheden.

Allerede i december 2008 bookede vi plads på campingpladsen [Le Colporteur](#) i Bourg d'Oisans. Min familie lejede en campinghytte, mens de to andre familier slæbte deres campingvogne til alperne. Pladsen kan jeg varmt anbefale til alle. Midt i alperne, direkte udsigt til selveste de 21 sving og byen Alpe d'Huez. Svømmebadet er byens offentlige, der ligger 200 meter væk, men det er et godt og børnevenligt sted med en enkelt rutchebane. Men undlad for G... skyld at købe den pizza som de laver på franske campingpladser.

Bvad, det smager som at stikke tungen ud af vinduet i fuld fart gennem Ruhr, tilsat en gummiost som kun Lillebror kan gøre det efter. Den ret mestrer de altså ikke i det kulinariske gourmetland.

Alle de erfarne har mange forskellige meninger og holdninger til, hvordan man træner bedst til sådan et løb. Høj kadence, lav kadence, høj hastighed, pulstræning, intervaltræning, langdistancetræning uden intervaller, køre hver dag, køre kun i weekenden, huske at restituere, spis kun kylling og pasta (et halvt år - nej tak!). De bedste råd fik jeg af Fyrstman, der tørt konstaterede, at ”...du får så ondt i røven den dag, at du blot skal træne i at sidde i sadlen så lang tid som muligt... - og derefter skal du huske, at du bliver stærk af at holde pause...” Jeg satte et mål på 5.000 km fra januar til startdagen – og jf. mit POLAR-skema nåede jeg faktisk at køre 4.850 km inden kl. 7 lørdag den 4. juli 2009. Det er da meget godt ramt, synes jeg selv. Træningsfasen var mange ture med Kim og Michael samt andre der blev tvangsindlagt til at køre med mig. Jeg prioriterede lange (over 100 km) ture i sadlen, en del af dem har jeg tilmed kørt alene, så vind og vejr har rusket i mig – og gjort mig stærk mentalt. Hver eneste gang jeg har haft 1 time i overskud har jeg kørt en kort tur som supplement til de lange distancer. Det har taget meget af min fritid og familien har bestemt lidt et afsavn. Men i dag er jeg sikker på, at træningsindsatsen har været altafgørende, og vil anbefale alle andre ikke at undervurdere vigtigheden af træningsindsatsen.

Mit mål med La Marmotte var at gennemføre. Ikke på tid. Ikke for enhver pris – jeg ville hjem i live, og ubetinget lytte til min krops signaler. Jeg skulle ikke sætte rekorder på de store bjerge – bare nyde dem enkeltvis.

Men jeg var klar, mentalt og fysisk, hvilket min sidste kommentar på Facebook bevidner:

[Michael Holdgaard Schultze](#) selv undersiden af mine cykelsko har fået vinylglans. Alt spiller! Kom så Frankrig - vis mig det bjerg!

[24. juni kl. 23:11](#) · Tilføj kommentar ·

Jeg vil nu berette mere detaljeret om selve løbet og ugen op til.

Vi ankom til Frankrig søndag i weekenden før løbet. Det viste sig så heldigt, at vi kom til at bo kun et par pladser væk fra både Kims familie og Michaels. Ud over sigth-seeing i alperne skulle vi også træne lidt til løbet. Jeg har aldrig set alperne før.

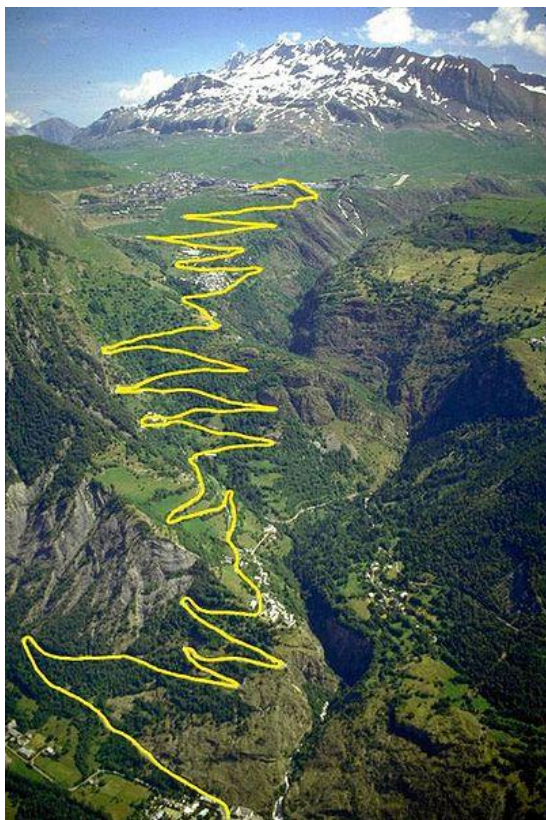
Søndag kørte Michael og jeg 8-9 sving op ad Alpe d’Huez og retur, i alt ca. 13 km. Jeg husker, at vi kørte sammen frem til et vandløb ved foden af bjerget. Her drejer vejen til venstre (hvor der ligger en campingplads på hver side af vejen), og så går det ellers bare opad.

Det er godt nok stejlt ! De første 4 sving op til en lille by er da helt uvirkeligt ! Tænk, at jeg kører på det måske mest legendariske cykelbjerg i hele verden. Alpe d'Huez. Selvom vi kørte kl. 1815 var det stadig 29 grader varmt. Sveden sprøjtede ned ad kinderne. Hvert sving er forsynet med et lille skilt, der angiver svingets nummer i rækken, startende ved nr. 21. På hvert skilt er der et navn på en af Tour de France løbenes store legender og dennes bedrift på netop dette bjerg. Kurverne er så skarpe som sylespidser, og der er kun frit fald bag en 70 cm høj mur. I sig selv skræmmende at tænke på, at en fejlspredning eller forkert vurdering af svinget, kan koste dig livet. Det gode ved svingene er, at de ikke er stejle – der er et lille plateau som man i nogle få meter kan få lidt fart på cyklen. Det hele emmer af historie og mystik, frygt og rædsel samt store scenarier. Jeg tænkte, at det var som om, at dette bjerg kan tage magten mentalt fra dig. Det kan slå dig ihjel, hvis det vil. Og kun med respekt, skal man køre på dette bjerg. Denne tanke blev til skræmmende virkelighed et par dage senere...

Kim og Daniel fortsatte op på toppen, og kom ned og strålede som jeg aldrig har set nogen af dem nogensinde før. Men jeg skulle genkende disse smil og den solstråle lørdag den 4. juli.

Aftensmad søndag: Pasta og kødsovs.

Mandag varmede vi op nogle kilometer ud af landevejen ved Bourg d'Oisans og derefter hele opkørslen til Alpe d'Huez i 1815 meters højde. 21 sving. 8,3% stigningsprocent jf. min cykelcomputer. Samlet tid 1.07.56. Hele strækningen kørt uden pauser og uden at overbelaste puls eller fysik. Selve opkørslen er fantastisk. Det ene sving har smukkere udsigt end det andet. De lige strækninger er vidt forskellige. Nogle i skygge, andre badet i sol. Fontainer springer ud af klippen og indbyder til at stoppe op og drikke af det klare kildevand. I sving 10 står en fotograf og tager et billede med sneklædte alpelandskaber i baggrunden og Michael og jeg svedende opad Alpen; giver mig en lille visitkort i hånden. Flere andre fotografer står i de kommende sving. Formålet er naturligvis, at vi køber deres billeder på nettet; men det lod jeg mig ikke friste af. En kirke springer ud foran cyklen. Ligger lige præcist i et sving, og jeg tænkte på, hvem der mon kører den lange vej for at gå i kirke. Udsigten fra kirkegården er der ikke noget i vejen med; det ligger bare så smukt i landskabet. De sidste kilometer til toppen er ret lange. Der er langt mellem svingene. Byen Huez forsvinder bag dig, og pludselig er kun

lyden af kobjælder, hvad der fornemmes. Masser af kreaturer græsser på de stejle skråninger. I bedste Hollywood stil er der lavet et stort skilt i fjeldet, hvor der står Alpe d'Huez. Et godt sted for et fotografisk minde, hvis det da ikke lige var fordi, det hele stadig går så forbandet stejlt opad hele tiden. Fra byskiltet Alpe d'Huez og frem til torvet midt i byen er der langt. Kilometerne, og meterne føles uendeligt lange, men pludselig er det som at være der selv: Alt det jeg har set på TV flyder ind i min egen linse, og begejstret føler jeg mig som Tour-rytteren, der er alene i udbrud og kan vinde hele etappen på det legendariske bjerg. Eneste

virkelighedsnære modsætning er, at der ikke er helikoptere over mit hoved, men adskillige cykelryttere ræser i frygtelig fart ned ad bjerget, og der er ingen - absolut ingen – tilskuere der vifter med Dannebrog og blokerer vejen for mig. Midt i byen er der en fontaine, hvor Michael og jeg tankede vand og ventede på Kim og Daniel, der ligeså glade som alle andre motionister heroppe frejdigt dykkede hovedet i fontainen. Et podie var opstillet på torvet og vi fik taget nogle souvenirfotos til scrapbogen. Michael viste os herefter hallen med målområdet og vi cyklede lidt rundt i byen. Her så vi blandt andet landingspladsen for civil luftfart (små fly) der ligger på en skråning lige op ad byen. Når flyene letter er det ganske enkelt ud over kanten på bjerget ! Ret betagende at se.

At bestige det bjerg giver vinger, selv for unger der er vokset op i Ørnens andegård.

På nedturen fik vi taget alle de fotos som vi ikke nåede opad; så der blev gjort holdt i stort set hvert et sving. Jeg prøvede at lade mit kamera optage filmsekvens mens jeg kørte nedad, men det blev simpelthen for farligt... Prøv evt at [youtube](#) under søgeordet la marmotte – og du vil finde de mest vanvittige optagelser fra nedkørsler.

Aftensmad mandag: Kylling og pasta.

Tirsdag kørte vi en lang tur på i alt 94 km ad følgende rute: Le Bourg-d'Oisans - D1091 - Allemont - D526 - D529 - [Col de la Croix de Fer](#) (alt 2067) - Col du Glandon (alt 1924) - D529 - D526 - Oz - Villard Reculas - D211b - Huez - Le Bourg-d'Oisans. Vi startede kl. 8 om morgenen for at undgå for meget varme op ad dagen. Frem til Glandon er turen identisk med selve etappen på La

Marmotte. De første 10 km er nærmest fladt terræn, men så sker det bare igen. Opad til Glandon. Gennem skov går det bare opad og opad. Den lille by Vernay passerer, og det flader lidt ud. En stejl nedkørsel og så en opstrammer af de store: En stigning på 12 procent straks nedkørslen er færdig. Med bjergsiden på sin venstre hånd er der store vandreservoarer på højre side og en fabelagtig natur. Vi kørte til Col de la Croix de Fer og købte en cola på aubergen og sad og hyggesludrede et kvarters tid. Herefter kørte vi nedad mod Glandon. En helt fantastisk nedkørsel over nogle få kilometer. Her måtte vi pludselig bremse helt op og gøre holdt for en større flok får, der vandrede rundt på vejen og ikke havde til sinds at flytte sig for 4 danske cykelturister. Det er simpelthen så ubeskriveligt. Ikke en lyd at høre – nå ja, bortset fra en brægen fra fårene. Ellers er der fyldstændig tyst i bjergene. Vejret var fint, ingen vind og let skyet. Afstanden mellem Croix de Fer og Glandon er ca. 3 km. Vi havde aftalt at køre nogle sving ned ad Glandon langs selve etappen. Da vi var kommet igennem første sving ombestemte vi os. Det var ganske enkelt for stejlt. I guder, hvor det var stejlt. Og der var INGEN rækværk. Det var frit fald fra første sekund du mister cyklen. Uaargh ,det er

sindsygt. Vi vendte rundt, og jeg fik kun med besvær klikket mig fast til pedalen og undgik, at den urimeligt lave fart fik væltet mig af pinden.

På vej hjemover mødte vi vores kollega Poul Vestergaard-Lau og hans bror, Lars Vestergaard. De boede i byen Alpe d'Huez og vi fulgtes ad via en bagvej op til byen Huez, hvorfra vi andre kørte hjem. Det værste ved at bo på toppen af bjerget er, at hver gang man skal et sted hen: så skal du op ad det bjerg for at komme hjem!!!

Træningsturen kan jeg anbefale på det varmeste, og derfor har jeg skrevet vejnumre i beskrivelsen, så kan du selv plotte det på et kort til senere brug. Særligt mellem Oz og Villard Reculas kommer du på en prøve, i hvert fald var det hedt som bare F....n, da vi kørte turen, men udsigten i Villard Reculas og frem til Huez er hele turen værd.

Aftensmad tirsdag: Campingplads pizza.

Dagen blev i øvrigt skændet af et grimt uheld. En hollandsk 60 årig mand, der boede nabo til Michael og Bente på vores campingplads, fik et ildebefindende på vej op ad Alpe d'Huez. Han var stået af cyklen og havde sat sig på rækværket. Herfra faldt han i dybet og blev fundet nogle hundrede meter længere nede. Død.

Onsdag kørte jeg frem til dæmningen i Allemont og retur til campingpladsen, ca. 25 km. Stille og roligt. Jeg kunne godt mærke at nervøsiteten begyndte at melde sig. Da Michael samme dag spurgte om vi skulle følges så langt som det var muligt på selve etappen lørdag, kunne jeg kun med glæde og stolthed sige ja. Det ville være en stor fornøjelse for mig at følges med Michael.

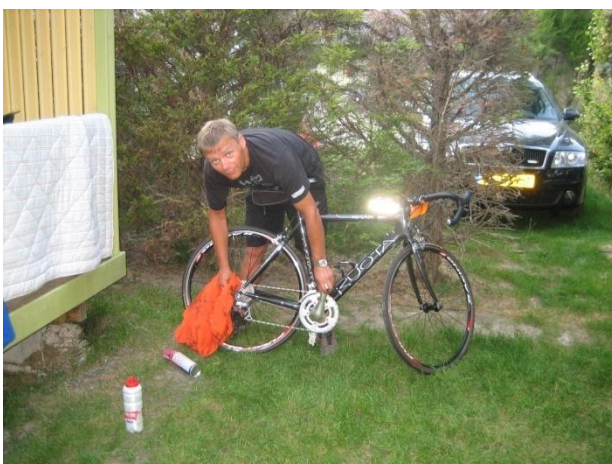
Aftensmad onsdag: Pasta og kylling.

Torsdag cyklede Michael og jeg 40 km i roligt tempo i dalen ved Bourg d'Oisans. Lagde lidt slagplan: Huske hinanden på at drikke – hele tiden! Ikke oversatse opad. Passe på nedad. Roligt tempo på det flade stykke mellem Glandon og Télégraphe. Huske at drikke. Huske at spise. Huske at drikke. Huske at drikke.

Aftensmad torsdag: Grillaften hos Kim og Hanne. Lækre fedtede franske pølser, kylling, pastasalat og vin. Uhmhm.

Foruden lørdag aften efter løbet, var denne torsdag den bedste aften i hele ugen. Vi hyggede og sludrede om alt muligt, og glemte alt om cyklen, men huskede at holde ferie.

Fredag stod den på rengøring af materiel og afhentning af nummer. Nummerafhentningen foregår i idrætshallen i Alpe d'Huez. Og ja – vi kørte i bil derop. Hvis der var mange danskere, så var der endnu flere hollændere. I gave fik vi en drikkeflaske

og en lille holder til at sætte på cyklen. I holderen kan der være fx et kamera, lidt chokolade mv.

Tilbage på campingpladsen pudsede jeg cyklen, spændte det jeg kunne spænde, pudse lidt mere, nusse lidt her og der, pumpe luft i, lukke lidt luft ud. Bare reflektorisk nusse om det værktøj, der skulle bære mig igennem strabadserne i morgen. Min cykel er en sort carbon Kyota, med 10 speed Shimano compact gearing. Jeg har fået eftermonteret en 27'er klinge for at undgå at køre kæden helt ind i egeret. Hele campingpladsen summede af nervøsitet. Danskere gik rundt hos hinanden (også selv om man ikke havde talt sammen en hel uge) og spurgte om gode råd om alting. Tænk nu, hvis man havde overset et eller andet. Jeg trillede først på aftenen en tur rundt på pladsen på min nypudsede racer. ALLE steder var cykler klodset op og fælge, kranke, stel blev pudset og nusset. Ingen talte sammen. Kun lyden af gearinger i friløb tikkede løs. Der var en ubeskrivelig, mættet stemning af nervøsitet og koncentration.

Ingen træning.

Aftensmad fredag: Kylling og pasta. Masser af pasta.

Løbet starter kl. 7 fra byen [Bourg d'Oisans](#) ved foden af Alpe d'Huez. Vejret var tørt og vejrudsigten lovede tørvejr hele dagen, men med risiko for lidt regn midt på dagen, når skyerne i alperne kunne blive lige tunge nok. Vi cyklede bag om campingpladsen og frem til gaderne i byen, hvor vi blev logeret ind alt efter startnummer. ...

Da tilmeldingen til La Marmotte blev frigivet i januar, var vi nogle af de første, der fik meldt os til. Det betød også, at vi fik lave startnumre. Hurra for det – for rytterne bliver sendt af sted i grupper a' 2000 mand.... Så er det altså rart at være "forrest" som nr. 623 på cyklen. Forrest er faktisk en fortalelse. Der var ca. 7-8000 til start, jeg har aldrig kunnet finde det præcise tal. Vi var på plads kl. 6.20 men ikke før kl. 7.12 blev der gang i feltet, så langt tilbage stod vi.

Vi var ikke mere end lige kørt hen over chipfeltet til start, da hollænderen foran mig punkterede. Få hundrede meter kørt, og jeg så ikke mere til Kim og Daniel før kl. 20 om aftenen. De første 8-10 kilometer gik med ca. 35 km/t på flad vej. Alle virkede som en flok kvier, der er blevet lukket på græs i foråret. Kåde og ivrige. Vi var ikke mere end lige kommet hen til dæmningen i Allemont da den første ambulance under udrykning kørte forbi os. Vi var kun få kilometer oppe af stigningen mod Glandon, da Jens Svenningsen kørte forbi os med sådan et sus, at jeg blev helt svimmel. På vej op ad Glandon fik jeg et syn, som jeg aldrig vil glemme. Foran mig kørte en mand, der var amputeret på sit ene ben. Han kørte kun med det ene ben på en pedal. Den ene arm var tilmed også amputeret. Fra da af, har jeg ikke ondt af mig selv mere, det er der vist ingen grund til!

Kl. 08.28 kørte vi fra skyggen og ud i solen, og nu blev det bare mere og mere varmt.

Turen op til Glandon kendte jeg fra i tirsdags. Men det var vildt imponerende at køre så mange sammen. Det hele forløb faktisk i træ rækker. Inderst de langsomste, og derudpå de der kører hurtigere. For hver

gang jeg overhalede 2 kørte 15 forbi mig. På toppen af hvert bjerg skulle vi køre gennem en gummipude, der måler vores chip, som alle ryttere bærer om det ene ben. På den måde kan pårørende følge med direkte på nettet, da chippen opdateres straks. Men på typisk fransk manér, virkede dette ikke tilfredsstillende.

Vi fik noget frugt og fyldt drikkedunkene op igen, og så var det bare nedad. Sikke en tur. Hvis Alpe d'Huez har hårnålesving, er det intet mod starten af Glandonnedkørslens sving. De er uhyggelige. I alle de første sving står ambulancereddere og samarittere, for det går åbenbart altid galt her. Folk er for friske og overkører egne evner. Således så jeg den første blive behandlet i tredje sving. Derefter en galning af en rytter som overhalede Michael og mig på halsbrækkende manér, og derefter forsøgte at overhale en hjælpemotorcykel, og to sving senere så vi ham ligge behandlingskrævende i grøften. Idiot.

Da vi ramte bunden af Glandonnedkørslen var der nogle vejchikaner i form af vej bump. Vi kom pivende ned med ca. 50 km/t. På vej over en af dem fløj jeg gennem luften, og da cyklen landede tabte jeg min drikkeflaske. Således måtte jeg klare resten af turen på kun 1 flaske.

På det flade stykke frem til opkørslen til Col du Télégraphe kørte vi roligt tempo og fik lagt os på hjul af en stor gruppe. Her fik vi spist og drukket godt. Der er vanddepoter mange steder, så en dunk er ikke et akut problem, men træls.

Pludselig bliver feltet sendt til højre ind over en jernbane og en flod, og derefter er freden forbi igen. Op mod Télégraphe. Klokken er nu 10.27. Solen bager fra en skyfri himmel og det begynder at blive hårdt for kroppen. Distancen siger 78 km. Télégraphen virker uoverskuelig. Jeg har hørt om bjerget men ikke rigtig læst om den. Husker ikke stigningerne. Det bliver langsomt lidt træls at sidde der og bare træde og træde. Michael og taler ganske lidt sammen og får humøret lidt op igen. Et vanddepot redder min næsten tomme vanddunk, og pludselig står vi på toppen af bjerget. Lidt mere væske, et par fotos og så videre.

Nedad mod Valloire. Bred vej. Nyere asfalt. Lækkert. Det hele føles let nu. Eller var det fordi der kørte en pige i Telekomtricot foran os...

Depotet i Valloire fik vi mere væske, sødt slik og frugt. Og så begyndte det bare at stige ganske langsomt men svidende hårdt mod Galibier. Naturen ændrede sig markant fra det smukke grønne Glandon til mere gold område. Kølgt og lettere skyet blev det også. Jeg havde en vindvest men ikke nogen langærmet. Det skulle jo ikke blive dårligt vejr.

Vindvesten blev lynet igen. Michael talte lidt om, at han ikke kunne huske, at det var sååå hårdt sidst han kørte. Langsomt blev der afstand mellem os, og pludselig var han væk i mylderet af ryttere i rødt, hvidt og sort tøj.

Galibier er et kapitel for sig. Vejen snor sig smukkere end meget andet. Hele vejen op kan du se ryttere som perler på en snor. Ganske betagende, bortset fra det ingen ende har. Ingen! Det bliver ved i én uendelighed. De sidste tre kilometer er det rene helvede på jord. Laveste gear, og ingen vegne kom jeg. Jeg kunne se toppen ganske fint, men følte, at jeg aldrig nåede derop. I kun 22 grader nåede jeg toppen kl. 13.22 efter 113 kilometer. Der lå evig sne ved siden af mig, og jeg værdsatte ikke denne skønhed i de 2645

meters højde. Jeg var for træt til at påskønne noget. Det var bidende koldt at stå der og vente på Michael, og jeg vidste ikke hvor langt han var bagude. Derfor besluttede jeg mig for at køre ned, og håbede at han ville indhente mig, da han er en langt mere erfaren nedkører end jeg. De næste ca. 50 km er ren nedkørsel frem til Bourg d'Oisans.

Rytteren foran mig punkterede i det første sving nedad. Heldigvis havde han ikke særlig meget fart i cyklen, så han nåede at bremse op. Denne nedkørsel fra Galibier til [Col du Lautaret](#) vil jeg aldrig glemme. Det ene sving er vildere end det andet, vejen er ujævn og og hullet, men sikke en fart jeg kunne få på cyklen. Jeg blæste af sted, og kunne have slået mig selv ihjel flere gange... Min computer lagrede hver 15. sekund, og derfor fik den ikke samme syn, som mit øje: Mere end 80 km/t nedad. Vanvittigt! Og alligevel blev jeg overhalet!!!

Efter Lautaret kommer ruten ud på en stor landevej. På en del af strækningen er der skarpe sving og nyanlagt asfalt. En rytter foran mig styrtede, men kom ikke til skade. Jeg fandt i en gruppe på 5-6 mand, hvor vi skiftedes til at trække. Vi var fra forskellige nationaliteter, og ingen sagde noget. Det var bare indforstået, at vi var nødt til at hjælpe hinanden, selvom vi kørte nedad. Vi kørte gennem tunneller, der var kunstigt oplyste og tunneller uden lys, og det var nok det farligste på hele turen. Jeg kunne INTET se, og bilisterne kunne ikke se os.

Mit engangskamera tabte jeg ud af cykeltasken på de lorte-dårlige, ujævne franske bondeveje. Ærgeligt; for der var så mange gode billeder fra hele ugen og etappen i dag.

I Bourg d'Oisans er et depot ved foden af Alpen. Her omkring et sted skulle jeg mødes med min familie, men det var Michael, der havde istandsat aftalen med hele flokken, og jeg vidste ikke hvor de skulle være... Michael var bagved mig. Jeg ledte og ledte, men fandt dem ikke. Det ærgrede mig vildt, men jeg ville op ad det bjerg. Der var 35 graders varme kl. 14.39, da jeg efter 160 km begyndte opstigningen til Alpe d'Huez. Jeg er glad for at jeg havde prøvet kræfter med bjerget inden. Det var ubeskriveligt hårdt. Jeg havde kun den ene flaske vand, og måtte fylde, hver eneste gang, der bød sig en mulighed. En gut, jeg havde fulgtes med på det flade stykke inden bjerget, og som da så ud til at have masser af kræfter, så jeg pludselig stå med kramper. Hele tiden stod ryttere af cyklen - eller faldt af. De kunne ikke holde sig på cyklen! Det er helt surrealistisk at se på. Ved det rindende vand stod ryttere i kø for at få dukket hovedet. Det var ulideligt. Aldrig har jeg følt mig så brugt og slidt, og aldrig har jeg villet noget så meget. Jeg ville simpelthen op ad det bjerg. Set i bakspejlet er jeg klar over, at jeg ikke fik sukker nok opad. Jeg var alt for fokuseret på målet, og glemte mine aftaler med mig selv. Jeg tænkte på familien og den pose luft som Lars gav mig i gave i marts. Jeg ville op ad det bjerg! Skiftevis laveste og næstlaveste gear. Acceleration på

plateauerne i svingene. Tælle hvert sving. Det hele sætter sig i hovedet og alt andet holdes ude. Jeg VIL op ad det bjerg!

For første gang på turen overhalede jeg flere ryttere, end de overhalede mig. Nu var forholdet byttet om til sammenligning med opstigningen på Glandon.

Tredjesidste sving. Fotograferne flokkes som bier om sukker. Sidste sving før byskiltet. Jeg gør det. Jeg gør det! Selvom der er mange mennesker i byen er der ingen som klapper. Hvor blev også den helikopter af? Flagene? Jeg er jo ved at vinde over mig selv! Men ak, dette er ikke TV. Det er virkelighed og jeg mangler endnu 1,5 kilometer inden målstregen ved idrætshallen. Jeg kørte alene gennem byen og frem til målstregen. Jeg forsøgte virkelig at hæve mine arme, men der var ingen kræfter. Tårerne vælter frem. Jeg kører ind over chipaflysningen. Tiden er ca. 9 timer. Godt eller skidt? Anede det ikke. Et mylder af mennesker sværmede rundt i målområdet. Organiseret kaos. Jeg gik hen i en kø for at få mit diplom, men det var ikke klar. Jeg afleverede chippen og fik min 10 euro udbetalt. Fandt et wc, hvor der ikke var papir. Heldigvis havde jeg forudset det og taget et par lapper med fra cykeltasken. Ligepludselig var det som om min mave skulle eksplodere. Havde forinden besluttet at tage imod den gratis portion pasta i målområdet, men maveknebene ville det anderledes, og jeg indtog ingen mad eller sukker.

Jeg fik mit diplom og manden sagde, at jeg havde kørt i guld-tid og jeg kunne få en medalje. Guld-tid ?! *"jamen så stik mig da den medalje, ven!"* Sådan gik det til, at jeg stolt tog min store guldmedalje med bånd i franske farver om halsen. Nu græd jeg stort. Det var simpelthen for meget. Målet var nået –endda i guldtid.

Kun én ting var nu i mit hoved: Jeg skulle ned til min familie. Jeg fik ikke spist noget, og på vej ned ad bjerget begyndte det at svimle for mig. Jeg kørte hele tiden og talte til mig selv: *"Brems med højre hånd, brems med venstre hånd. Du må ikke besvime nu. Brems stille og roligt. Højre hånd, venstre hånd"*. Sådan gik det hele vejen ned ad bjerget, mens tårerne strømmede. Det her mix af store følelser, savn og glæde, sukkerkold, krampeagtig kørsel. Det var ikke til at styre.

På campingpladsen mødte jeg Michaels kæreste, der bekræftede at Michael var på vej op ad Alpen. Jeg smed mig i græsset i skyggen og lå 10 minutter og kunne INTET. Absolut intet. Efter ½ liter cola med masser af sukker gik det bedre, og jeg mødte min familie til min store glæde. Jeg ledte efter Kim og Daniel og fik langt om længe kontakt med Kims kone Hanne, der bekræftede, at også de var på vej op ad bjerget. Det gav ro i kroppen.

Da vi alle sammen stod sammen, var det med oprigtigt glæde og stolthed, vi talte løs om hver vores historie fra denne vanvittige etape. De små sejre i løbet, de pudsige detaljer, irriterende dækskift og defekter (Kim, altså – husk dog ekstra slanger...), og ikke mindst den store sejr: At have gennemført løbet.

At en oplevelse kun lever i fortællingen om den, blev syn for sagen den lørdag aften i Bourg d'Oisans.

Aftensmad lørdag: husker jeg ikke. Rødvin.

Min tid blev noteret til 8:55:20 og jeg blev samlet nr. 1693 af 5300 registrerede tider. I min aldersklasse (40-49 år) blev jeg nr. 609/1939.

Michael kom ind ca. ½ time efter mig.

Kim og Daniel brugte ca. 12 timer og havde haft nogle defekter.

Men uanset tider og placeringer er dette stadig det vigtigste: Vi gjorde det sammen! - og vi oplevede det sammen.

Tak til Eva, Christina og Rebecca for jeres opbakning. Samt Daniel, Kim og Michael og jeres dejlige familier (Hanne og Bente) for en fantastisk tur! Lad os gøre det igen, selvom det aldrig bliver det samme som første gang.

- og Daniel ! Dét du gjorde på ren vilje og ungdommelig letsind ("kun" 1.700 km i benene) – dét vil jeg altid beundre dig for!

Michael Schultze

November 2009.

